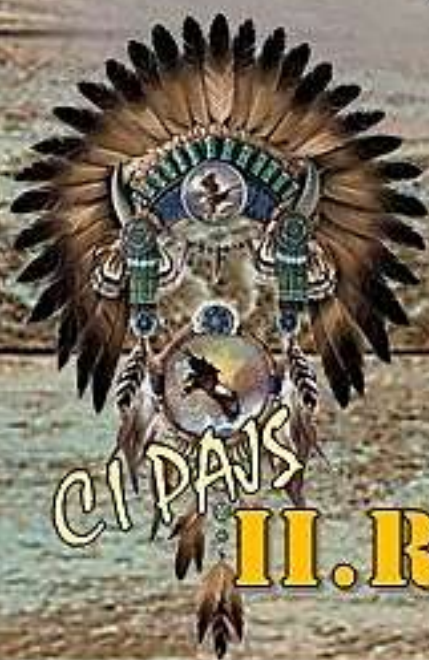

ŠTEKSON

II. ROČNÍK 2/2017

PF 2017

Rys, Ryska a Rysčata

PF 2017

TO S WHITE STAR

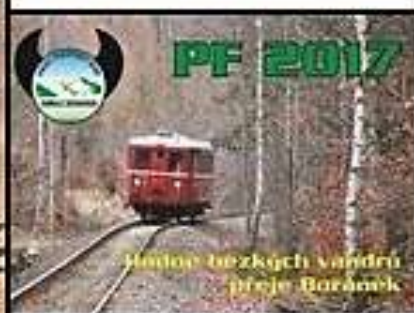
PF 2017

Polovka a Dabky

PF 2017

PEVKA a HANA

Hodno bezkych vandru preje Barank

PF 2017

Dobry vtr a rasty prstav preje

Placik a Oveka

PF 2017

PF 2017

Suchou stezku preje Tony

PF - 2017 RANČ KOLOPIACH

PF - 2017 JOHNY

**DALŠÍ PF A OSADNÍ AKCE HLEDEJ NA
toh.rajce.net AHOJ!**

POVĚSTI AMERIKY Ladislav Lahoda

IV. POSLEDNÍ CESTA TŘÍ KAMARÁDŮ

Zasněžené střechy Karlštejna vypadaly jako v pohádce. Pohádkové bylo i ticho ve vesnici pod hradem. Ačkoliv už se blížilo poledne, nebylo nikde ani živáčka. Dým z komínů tiše stoupal k zamračené obloze a mráz kreslil na okna domků ledové květy. Na chvíli se ukázalo slunce, snad aby posvítilo na cestu třem kamarádům, kteří se vydali za dobrodružstvím. Krátké a silné kožichy spolu s pokrivenými okraji klobouků jim propůjčovaly vzhled zlatokopů z Aljašky. Dojem umocňovaly i sekerky o kotlíky zavěšené na nacpaných tornách. Daleko nad vesnicí to také jako na Aljašce vypadalo. Hustý les protkaný spoustou vývratů hluboko pod sněhem. Někdy se bořili až po pás, ale nestěžovali si.

Za chvíli dojdou do srubu, který si postavili v malém lomu. Bušek rozdělá oheň. Golem uvaří pořádný grog a až se zešeří, sednou si okolo praskajícího krbu, Dan vezme do ruky starou kytaru a bude jim fajn. Teď už se jen spustit pár metrů z prudkého svahu a budou stát před chatou. Ale co to?

"Kluci, někdo tam je!" vyhrknul rozčileně Dan. "Vidíte ty stopy?" a ukazoval na podupaný sníh okolo chaty. "Co by nebyl, když ji nezamykáme," nevzrušeně prohodil Golem." Holt máme návštěvu, no." A

bez dalších řečí otevřel dveře a vešel. V chatě bylo teplo a tma, v krbu rudě žhnulo několik uhlíků. Nikdo tam nebyl. "Asi už odešli," řekl ostatním dvěma, "ale je tu teplo, tak padejte dovnitř, ať zavřeme."

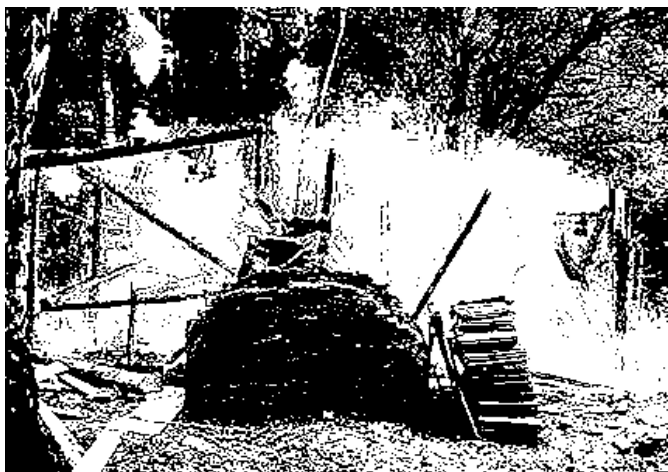
K večeru se zvedl silný vítr. Hučel ztemnělým lesem a vířil sněhové vločky padající z větví stromů. Muž v těžkém plášti, který se brodil hlubokým sněhem, neměl dobrou náladu. Boty měl promočené, mrzly mu ruce a plátěná čapka také příliš nechránila před poletujícím sněhem. V žaludku mu kručelo. Obcházel už od rána nastražená oka a teprve k večeru našel uškrceného zajíce. Vláčel ho v pytli na zádech do srubu, kde teď přespával. Byla to sice jen obyčejná dřevěná bouda bez oken, kterou si postavili nějací trampové v malém lomu, ale dala se vytopit a to bylo nejdůležitější. V jeho vlastní chatě, hluboko pod zemí, bylo zatraceně vlhko a sychravo a topit se tam nedalo. Byl už nedaleko srubu a zrovna přemýšlel, jak zajíce upeče, když ucítil kouř. Opatrně postoupil o několik kroků vpřed a v duchu prostě zaklel. Nebylo pochyb, někdo byl ve srubu! Od chaty se neslo slabounké drnkání kytary a smích. Chvilí rozzuřeně podupával na místě. Co teď? Silný závan větru ho upozornil, že by se měl někam schovat. Opatrně se přiblížil k chatě a pokoušel se škvírami nahlédnout dovnitř. Viděl jen nezřetelné stíny na pozadí plápolajícího ohně. Ne, dovnitř nemůže. A k tomu všemu nemůže ani do své štolky, protože by musel lézt potmě po zledovatělé skále až ke vchodu.

V úplné tmě se dostrachal do slepé štolky, která ústila do lomu nedaleko chaty. Došel až na konec a vztekle praštil zajícem o zem. Potom začal poskakovat, aby se trochu zahřál. Vůbec to nepomáhalo. Sedl si tedy na pytel, schoulil se do klubíčka a pokoušel se usnout. Snažil se vsugerovat si, že sedí v teplé chatě, ale neodbytně se mu přitom vkrádala na mysl představa pečeného zajíce a z hladu se mu dělalo mdlo. Zimu tím stejně nezahnal. Hlasy v chatě umlkly až k půlnoci. To už byl zajíc zmrzlý na kost. Muži se zdálo, že sedí na ledovém rampouchu. V duchu si přestavil trampy rozvalující se ve vyhráté chatě a zacloumal s ním vztek. Proč, sakra, nevyspávají doma a v takové zimě lezou do přírody? Za další hodinu se zima stala nesnesitelnou. Roztrásl se tak, že už to nemohl

zastavit. Vytáhl z kapsy zapalovač, aby si zahrál alespoň ruce. Podařilo se mu rozškrtnout až na šestý pokus. Teplo linoucí se z malého plamínku bylo tak nepatrné, že je v ruce ani necítil. To ho rozběsnilo k nepřičetnosti. Pohled do plamene probudil v jeho duši ďábelský nápad. Rázem se uklidnil. Už věděl, jak se zahrát.

Na ztuhlých nohou se vypoťoval ze štol. V botách mu praskal led. Za chatou, zavátá sněhem, stála lahev s benzínem. Už s ní jednou doplňoval kahan nad krbem. Teď ji uchopil do zmrzlých rukou a s vítězným

smíchem ji mrštil proti dřevěným dveřím. Roztříštila se na tisíce kousků. Zapalovač chytil na poprvé. Oheň vyrazil vzhůru s temným hukotem. V mžiku hořela celá přední stěna. Sníh na střeše začal tát. Stál v žáru ohně a díval se nepřičetným pohledem do plamenů. Neslyšel hukot, neslyšel zoufalé a úděsné výkřiky z chaty.

Neslyšel ani, jak se hroutí střecha a hořící trámy se propadají dovnitř. Miliony jisker se hnaly k černé obloze. Stál a díval se do pekelné výhně. A bylo mu teplo.

V. POVĚST O HANCE POKRAČUJE

Po kruté zimě se opět přihlásilo jaro. Sníh pomalu tál pod teplým větrem, který přinášel vůni probouzejících se lesů. Jen večer bylo ještě chladno. Na břehu jezera na Velké Americe plápolal oheň. Pod velkým balvanem seděla Hanka, hleděla do plamenů a zamyšleně hladila struny kytary, která jí ležela na kolenou. Bob si vyřezával do kusu dřeva nějaké indiánské ornamenty. Grizzly pokuřoval dýmku a Šakal hleděl skrze plameny zkoumavě do Hančina obličeje. Věděl, že právě myslí na Jima, který se stal její první velkou láskou a

trochu žárlil. Když přivedl Hanku do party, myslel si, že bude patřit jemu, ale lásce neporučíš. Teď je Jim na vojně a hned tak se nevrátí, ale to neznamená, že tu musí být ticho jako na hřbitově. Sáhl za sebe, ze tmy vytáhl láhev rumu, vytočil uzávěr a podal jí Hance se slovy: "Tumáš, ať se tu nerozbrečíš." "Dík, nechci," odmítla ho, "radši něco zahraju." "No konečně." pravil Šakal s potěšením a podal láhev Grizzlymu, který po ní lačně chňapl.

*"Od východu slunce pozlatilo
skály*

*a stíny tří postav za botama jdou,
kdysi dávno jiní na tom místě
stáli,*

*u modrého jezera teď tři kříže
jsou..."*

Kamenitá pustina lhostejně naslouchala tónům písně. Studený vítr se přehnal nad hladinou jezera, zasvištěl mezi skalami a zase ztichl. Začaly se snášet jemné sněhové vločky. Byl to asi poslední sníh. Pozdě v noci utichly tóny kytary. "Je mi zima, pojďte už spát." navrhla Hanka. Ostatní souhlasili. Přestěhovali se do portálu velké štoly nedaleko od ohniště a za svitu baterky začali rozbalovat cely. "Dělejte rychle," pobízel ostatní Šakal, který už ležel, "ta baterka dlouho nevydrží." "Pak mi ji půjč," řekla Hanka, "musím si odskočit." "A my tu máme bejt potmě?" zavrčel Grizzly. "Co nám zbyde, povzdechl si Šakal, "tady jí máš"

Hanka popadla baterku a zamířila dál do štoly. Světlo klouzalo po nerovných stěnách a vytvářelo na nich plno strašidelných stínů. Dostala trochu strach, ale přesto došla až tam, kde dno štoly mizelo pod hladinou černé, stojaté vody. Zrovna se dívala na stěnu, jestli tam nejde zavěsit baterka, když zaslechla za sebou podivný šramot. Vylekaně sebou trhla, ale než se stačila otočit, dostala do hlavy strašlivou ránu, která ji srazila na zem. V matném světle baterky zahlédla ještě jakoby v mlze dvojici hrubých okovaných bot a potom ztratila vědomí.

Asi po deseti minutách začal být Šakal netrpělivý. "Asi jí zhasla baterka a nemůže trefit zpátky, jdu se tam odívat." oznámil. Vymotal se z cely a

podél stěny krácel po hmatu do podzemí. Po chvíli uviděl před sebou matné světýlko. Oddechl si. "Co tam děláš tak dlouho?!" Nic, žádná odpověď. Znepokojen přišel blíž a nechápavě hleděl na baterku ležící na zemi. Její světlo pomalu žloutlo a Hanka tam nebyla. Sebral baterku a vyrazil dál do štoly. Okamžitě se jeho boty naplnily vodou. Po pár krocích mu stoupla až po kolena. Nic nechápal. Jiná cesta tudy nevedla, musela tedy jít vodou. Ale proč? Nemohl přijít na jediný rozumný důvod. "Hanko!" vykřikl do tmy. Zdálo se mu, že zaslechl v dáli nějaké zašplouchání. "Hanko, vrať se!" vykřikl znovu. Dal se do běhu. Cákal okolo sebe a ani necítil, že už je celý mokrý. Když mu voda sahala po pás, baterka zhasla. "Hanko!" vykřikl zoufale, ale odpovědí mu bylo jen hrobové ticho. Brodil se ještě několik desítek metrů a vzdal se, až když cítil, že už nestačí. Musela se zbláznit, napadlo ho. Byla o hlavu menší a neuměla plavat. Tudy nemohla projít živá. Stál tam v naprosté tmě, po krk v ledové vodě a stále odmítal uvěřit tomu, co se stalo.

Venku, na břehu jezera, zatím sníh zasypal tři malé dřevěné tabulky se jmény Golem, Bušek a Dan. Zasypal i malý plácek před nimi, jako stvořený k navršení smutné kamenné mohyly.

VI. POVĚST O HANCE KONČÍ

Šel sám, tmavým nočním lesem, závějemí spadaneho listí, které šustilo při každém kroku. Upíral pohled do země, snad aby krása podzimní noci nerušila tok jeho myšlenek. Ani světélko petrolejové lampy za oknem Kubrychtovy boudy nepřivábilo jeho pozornost. Začal stoupat do prudkého svahu. Občas zakopával o kameny skryté v listí a v tu chvíli se

rozechvívaly struny kytary, kterou nesl na zádech, temnými tóny. Ta kytara nebyla jeho. Patřila dívce, kterou miloval, s níž tudy krácel, ruku v ruce, mnohokrát. Avšak ona už touhle cestou nepůjde, už se nedotkne něžnou rukou strun své kytary. Navždy umlkly její písně, smutné i

veselé. Mrtví nezpívají. Sklonil hlavu ještě více a v očích se mu zaleskly slzy.

Z dále se ozvalo zahoukání vlaku a nějaký pták poděšeně zapípal ze snu. Vzduchem se mihnul netopýr a zašumělo padající listí. Nad lesem vyšel měsíc. Veliký a jasný, ponurým svitem osvětloval

kraj. Mezi nehybnými stromy vytvářel strašidelné stíny. Jim došel až tam, kde se paprsky měsíce propadaly do hluboké strže. Jižní kříž... Tady se s Hankou setkali poprvé. To ještě nevěděl, co bude v jeho životě znamenat. Když měsíc došel tak vysoko, že jeho paprsky dosáhly dna lomu, utichlo tam harašení kamenů a cinkot lopatky. U skalní stěny se černala jáma ne nepodobná hrobu. Jim naposledy přejel prsty po strunách kytary. Potom ji opatrně zabalil do cely a téměř něžně položil na dno jámy. Rukama na ni začal shrnovat hlínu a drobné kamení. Nad zasypanou jámou navršil malou mohylu z šedých kamenů a vztyčil prostý dřevěný kříž.

Po chvíli zapálil kouskem březové kůry několik větviček na starém ohništi a sedl si tak, aby přes plameny viděl na smutnou hromádku kamení, která zbyla z jeho první a největší lásky. Mimoděk si vzpomněl na slova z jedné krásné Foglarovy knížky: *Náš oheň do tmy svítil a stíny noci plašil,*

však stíny v srdcích našich zaplašit nedovedl.

A když stíny noci ustoupily záři vycházejícího slunce, odešel pomalým krokem závějemí zlatého listí, aby se sem už nikdy nevrátil.

HVĚZDY A ZÁKON Ladislav Frank Nykl – 2. díl

INDIAN TERRITORY MARSHAL

John C. West byl poslední kapitán US indiánské policie a člen lehké jízdy kmene Cherokee. West byl vysoký šest stop /182 cm/ a vážil 200 liber /126 kg/. Byl nepochybně pro Sama a Belle Starr tou největší pohromou, sám je několikrát už zatkl. Westův bratr Frank, také indiánský policista, zabil při přestřelce indiána Sama Starra a byl při tom tak těžce raněn, že zranění podlehl /Oklahomský státní policejní Věštník/. Nedlouho na to byla Belle

Starr zastřelena ze zálohy poblíž svého bydliště. Byla pohřbena 3. února 1889. Její vrah nebyl nikdy nalezen, ale s velkou pravděpodobností to byl její nový manžel, další indián jménem Jim Jully. Ten nahradil Sama Starra, který byl o Vánocích roku 1886 zastřelen při přestřelce. Jim July se prý s Belle nesnášel a nabízel jinému muži 200 dolarů za to, když ji zabije. Když byl odmítnut, zařval: „K d'asu, tak tu starou čarodějnici zabiju sám a peníze mi zbydou na whisky!“ bylo jí 41 let.

HOLLYWODSKÁ REKVIZITA

Tento odznak je sice napodobenina původního starého odznaku, který se už bohužel nedochoval. Ale kdysi existoval a byl často používán muži zákona v této podobě. Dochoval se pouze v nákresech pamětníků. Jak vidíte, byl ozdoben ornamenty vyrytými do mosazného plechu. Starý Západ byl plný romantiky. Nejznámějším zástupcem SHERIFFA /DEPUTY/ byl asi John King Fisher v Uvalde County v Texasu. Několik let před nástupem do funkce byl obviněn z vraždy, krádeží dobytka i koní a přepadávání v několika okresech Texasu. Obvykle byl jako nevinný propuštěn, když zaplatil náklady řízení. Nakonec byl zabit v divadle v San Antoniu i se svým přítelem Benem

Thompsonem. Tři lidé plánovali zabít Thompsona, pokud by nastaly problémy, byli tam ještě další dva muži s puškami ve vedlejším boxu. Hazardní hráč nazývaný Canada Bill a výčepní jménem McLaughlin. Byl tam také připraven ochotnický herec, který se jmenoval Harry Tremaine s puškou. King ani nevytáhl svou pistoli a jeho tělo mělo třináct střelných ran rozptýlených od hlavy přes prsa až po nohy. Zemřel na místě.

OKLAHOMA - INDIÁNSKÉ TERITORIUM

Jeden z mnoha stylů odznaků používaných více než 300 zástupci US MARSHALA, kteří sloužili u soudního dvora Parkera ve Fort Smith v Arkansasu. Museli patrolovat po území čtyř států a v oblasti nazvané Indiánské teritorium, které ovládali nejhorší zločinci v zemi. Paden Tolbert byl jedním z těchto DEPUTY US MARSHALŮ od roku 1880 do roku 1890. on vedl ozbrojenou četou, která zabila slavného psance z kmene Cherokee Neda Christie.

Podobnou hvězdu nosil i další vynikající policista Bass Reeves, který sloužil na Indiánském teritoriu. Reeves vždycky nosil velký černý klobouk s rovnou střechou, jen nepatrně zvednutou ve vpředu. A on „stará vojna“, jak o sobě říkal, byl často nucen použít svoje pistole v mnoha nezvyklých situacích. Byl zvláště proslulý svými nízko zavěšenými dvěma kolty, kalibru 38-40, otočenými pažbou dopředu a rychlým tasením. Používal ke střelbě obě ruce. Byl mnohokrát blízko své smrti. Jednou byl jeho opasek roztržen kulkou a podruhé mu ustřelili knoflík z jeho kabátu, jeho klobouk byl prostřelen a uzda, kterou držel v ruce, byla též kulkou přerážnuta. I přes všechna tahle nebezpečí a mnoha bitev, do kterých se byl nucen zapojit, Reeves nebyl nikdy zraněn. A to i přes skutečnost, že nikdy nestřílel, dokud nezačal palbu desperát, kterého se pokoušel zatknout.

Foto - John King Fisher.

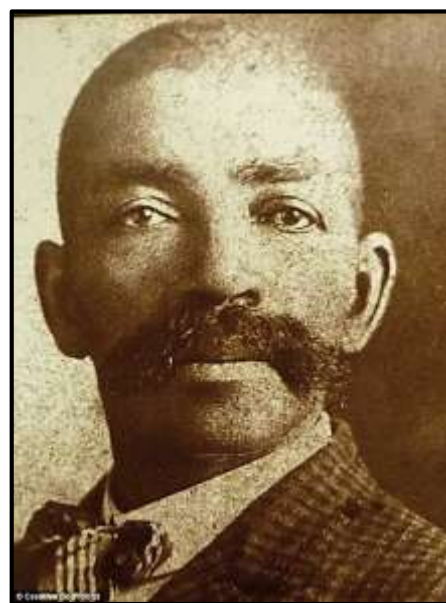

Foto - Bass Reeves.

CHIEF BROTHEL INSPEKTOR

Inspektor mravnostní police měl vlastně vynikající postavení. Lidé z města museli inspektora honit po venkově, když ho bylo zapotřebí, když ho bylo zapotřebí ve městě tak opačně. Nikdo se pak nechtěl vzdát této funkce, kvůli dobrému platu v příjemném prostředí.

Ilustr. foto - archív US.

Inspektor dohlížel i na to, aby se prostituce provozovala jen k tomu určených domech a určených lokalitách města. Ženy pochybné pověsti tak nemohly na ulici budit pozornost jak svým oblečením, tak svým vyzývavým chováním. Mohly být za to i pokutovány a v nejhorším případě vyhoštěny z města. Nevěstince /bordely/ byly součástí života. Některé byly vkusné a prvotřídní, zatím co ty, co byly více vzdálené od menších civilizovaných krajin, byly zbaveny jakékoliv noblesy.

Bordel inspektoři byli jmenováni obyvateli měst, aby město zabezpečili proti nemocím, udržovali normy slušnosti a vybírali poplatky za různá povolení a další drobnosti.

TRAMPSKÝ BORDEL INSPEKTOR

Na naší osadě jsme usoudili, že každou osadu časem potká různý „BORDEL“, který je pak třeba kontrolovat a usměrňovat do patřičných míst, aby se moc nerozšířil! Proto nemáme na osadě DEPUTY SHERIFFA, ale zástupcem SHERIFFA je náš BORDEL INSPEKTOR Ďábel. Svoji funkci plní zodpovědně a s nadhledem sobě vlastním!

LADISLAV "FRANK" NYKL

Narodil se 3. července roku 1944 v Praze. Jeho dětství bylo silně ovlivněno tím, že byl nemanželským dítětem. Vyučil se zedníkem, jeho velkou zálibou byla jazzová hudba a tramping. V sedmnácti letech se stal členem skupiny Psanců, kteří trávili volné víkendy toukami po krajině. Při jedné z toulek se zrodil i klukovský plán, který rozhodl o budoucnosti většiny z mladých kluků.

Začali snít o tom, jaké by to bylo utéct na západ, a plánovat, jak by se dalo utéct. Ač k reálnému pokusu o útěk vůbec nedošlo, přesto byla skupina označena za odstrašující příklad a byla obviněna z členství v organizované skupině s úmyslem rozvracet socialistické soužití. Všichni dostali podmínku. Ladislav Nykl však podmínku nedodržel a již o několik měsíců později byl opět zatčen. Za toto porušení podmínky a opětovné příživnictví dostal dva roky a deset měsíců nepodmíněného trestu. Svůj trest si odseděl v táborech v Sýrovici u Podbořan, ve Vykmanově a posledních několik měsíců strávil v Plzni ve věznici na Borech. Propuštěn byl během amnestie v roce 1962. Úplné rehabilitace se dočkal až na sklonku svého života. Teprve po pětadvacetiletém úsilí, mu ministerstvo obrany vydalo osvědčení, kde potvrzuje, že Frank byl v době nesvobody účastníkem odboje a odporu proti komunismu.

Dlouhodobě se amatérsky zabýval historií Divokého západu, západních Čech a historií období, která sám zažil. Jeho články o Chodovu, okolí, vojenské historii a historii trampingu vyšly v řadě denících a časopisech nejen v Česku, ale také za hranicemi, včetně Ameriky, Kanady a Austrálie. Na svém kontě má i několik samostatných publikací. Zdejším čtenářům skvěle popisoval a přibližoval život a historii své lásky – Divokého západu.

Ladislav "Frank" Nykl byl známý mimo jiné jako publicista a redaktor časopisu Stopař a historik. Patřil k zakladatelům trampingu v regionu, pomáhal zakládat několik trampských osad a hrdě se hlásil k ocenění Čestný Marshal Západočeského kraje, jehož byl nositelem.

Zemřel 21. února 2016 v nedožitých 72 letech

Za přidání vzpomínky na Franka do vašeho časopisu děkují kamarádi.

Nový filmový Vinnetou mě dostal, říká Petr Berounský

Ústecký fotograf **Petr Berounský Viki** se svojí sbírkou. Foto: Deník / Karel Pech/

Ústí nad Labem /ROZHOVOR/ – Nové německé zpracování příběhů Karla Maye se podle ústeckého fotografa Petra Berounského, který je velký nadšenec do příběhů Vinnetoua a spolutvůrce indiánské výstavy v ústeckém muzeu, povedlo. „Ani já nejsem nadšený z nových verzí čehokoli, ale tohle je něco jiného. A nejen proto, že se tvůrci vrátili do stejných míst, kde vznikl Vinnetou původní. Ono v Evropě moc jiných lokalit není," říká Petr Berounský.

Na tři nové příběhy Vinnetoua, které začne vysílat ČT2 už v sobotu od 20 hodin, se těší. První díl série podle příběhů Karla Maye se jmenuje Nový svět. „Možná nebude bavit ty diváky, kteří v příbězích hledali hodně romantiky, ale podle mě se dost povedl," je si fotograf jistý, i když to u něj není láska na celý život. „Měl jsem ty filmy rád v dětství, ale vrátil jsem se k nim až tak před deseti lety," vzpomíná muž, který o sobě tvrdí, že je vinnetoulog.

Vy už jste nového Vinnetoua viděl, že? A ne jen z ukázek.

Viděl jsem všechny tři díly na slovenské televizi. Už z prvního dílu jsem padl na zadek. Totiž důvěryhodnost zpracování postav i reálií, hlavně indiánů, je dokonalá. Indiáni tu opravdu smrdí, nejsou vymydlení, Nšo-či nemá linky pod očima... To mi na klasickém Vinnetouovi vadilo, protože jsem milovník indiánů, mám je hodně nastudované. Tuhle změnu jsem ocenil na prvním místě.

Těší vás, že do toho německá RTL šla?

Těší. Už to sleduji delší dobu, věděl jsem, že se točí, a od prvních záběrů bylo jasné, že to bude jiné než původní Vinnetou. Točí na stejných místech, ve stejných reáliích, v Evropě není moc lokalit, které by odpovídaly popisům z knih Karla Maye. A je tam i pár stejných herců.

Může série i zklamat?

Někoho možná zklame, že se tvůrci opět nedrží původních Mayových románů. Posunuli příběh ještě dál, je dobré pustit si to dvakrát, aby se do toho člověk vnořil. Ale to mi nevadí. Fascinuje mě reálné zpracování, každému záběru se tu dá věřit.

Na kolik přesný je nový Vinnetou?

Mám stažených 130 westernů, které s kamarádem sjíždíme. A nový Vinnetou zapadá do hodně dobrých amerických kovbojek, westernovek, indiánek. Strašně se mi to líbí.

Je to až taková „špína“, že by seriál nebyl pro děti?

Ne, je to takové, jak jsme na Vinnetoua v dětství koukali.

Řekne nám seriál o indiánech něco nového?

Jsou tam různé polohy, velký důraz se klade na utlačování indiánů a jeho odsouzení. V americké produkci to není běžné.

Němečtí filmaři v 60. letech udělali z Old Shatterhanda skoro supermana. Jak ho pojala RTL dnes?

Jinak. Není to silná neohrožená hvězda jako v podání Lexe Barkera. Občas z toho vychází jako fackovací panák. Je to zvláštní pocit, když se člověk přenese do roku 1860. Kdyby přijel na Divoký západ, tak je to vystrašený Němec a drsní chlapi si tam s ním „vytírali řiť“. Tomu naprosto věřím. Karel May, když tam přijel, měl svou výšku a nenarostl najednou do rozměrů hrdiny. Když si vzpomenu, že měřil asi 166 centimetrů, nemohl poslat chlapa k zemi jedním úderem. Byl otloukánek.

Karel May, který žil a psal i v Ústí, nakonec v Americe byl?

Byl, ale později, když už měl všechno napsané. V jeho životě existuje vakuum, to vede k možnosti, že tam byl. Kolem roku 1862 se asi na rok ztratil a nebyly o něm žádné zprávy. Rád tomu věřím. Nové zpracování už z Vinnetoua nedělá takovou pohádku jako dřív.

Zdroj: http://ustecky.denik.cz/kultura_region/novy-filmovy-vinnetou-me-dostal-rika-petr-berounsky-20170107.html

Filmové záběry.

NOVOROČNÍ VANDR DO LUŽICKÝCH MOUNTAINS

Tradičně jako roky předtím jsme vyrazili na náš „pánský“ Novoroční vandr, tentokrát do Lužických mountains. Sraz jsme měli na Huti, kde žije kamarád Dlask. S Guglem jsme začali vandr u nás na ranči, kde vegetily naše ženy, které nás pozvaly na nedělní oběd.

Nová huť v Lužických horách.

Na Huť jsme se dostali v pořádku, trochu jsem měl strach ze Šébru, ale k našemu překvapení byl tento postrach kamionů vzorně uklizen. Na Huti už čekal Kantor, Dědek, Rys a Dlask. Původní záměr jít na nedaleký Klondike jsme hned zavrhli, protože se nikomu nechtělo do velikého množství sněhu a u Dlaska bylo krásně teplo. Ani jsme se moc nerozkoukali a dorazil Píďa, Viki a Ďábel s pivem. Večer byl velmi poklidný, vymýšleli jsme různé varianty a cíle našeho letošního prvního vandru. Dokonce došlo i na chvilkové hraní. Spát jsme šli spořádaně a včas.

Ráno byl úžasný východ slunce, který ale bohužel málokdo viděl, já jo, protože se ráno pravidelně budím včas. Hned po snídani jsme přeci jenom vyrazili na Klondike, protože tam někteří kluci ještě nebyli. Čerstvým

Klondike TO. STŘÍBRNÁ.

sněhem za světla se šlo docela dobře. Srub TO. STŘÍBRNÁ byl v pořádku. Dokonce jsme i chvilku poseděli vevnitř a udělali zápis do boudníku. Zavzpomínali jsme na tři party, které tady stavěly různé boudy. Psal jsem o tom v minulých ŠTĚKSONECH. Potom nás Dědek nutil pózovat venku

Pravá zimní idylka.

před boudou, páč machroval se samospouští svého foťáku. Zajímavé bylo, že nás většinou tou samospouští vyfotil bez sebe, asi jsme se mu smáli a dávali to za vinu jeho červeným návlekům, které si do hor obstaral. Po návratu na Huť nejdříve Gugl s Rysem vykopali ze sněhu auto a pak jsme po kávě vyrazili na Mlýny. U Hraničního rybníka jsme se společně vyfotili a přivzali jsme i mezi sebe pěknou slečnu, která v lese dělala potřebu. Když s úsměvem přicházela, tak jsem se začal obávat, že z kluků vypadne tradiční věta „sralas!“ /omlouvám se čtenářům za sprosté slovo/. Dábel přiznal později, že to už měl na jazyku!

Asi si nechtěl naštvat tu horu masa, co na ní čekala v autě! Slečna byla příjemná a klidně se se starci vyfotila. Dědek se postavil vedle ní, ale byl vyhnán, protože my jsme si ji našli. Slečna po focení nás s úsměvem rychle opustila.

S „lesní“ slečnou u Hraničního rybníka.

Mlýny nás přivítaly v zimním hávu. Na nádraží jsme zjistili, že vlak jede až za hodinu,

a tak jsme se šli ohřát do naší staré známé hospody. Tentokrát jsme se do ní dostali. Dali jsme pivko, přivítali další kamarády a odjeli na Jedlovou, kde byla ukrutně narvaná hospoda, a tak jsme se dalším vlakem vrátili zpět a šli na nedaleký camp pod skálou nad Kamenicí uvařit fazole a kávu. Moc jsme si pochutnali.

Večer jsme si parádně zahráli v hospodě. Byl to večer jako za starých mlýnských časů. Spát jsme šli tradičně na sál, o kterém kdysi v zimě medvěd Koldy prohlásil, že v tak velikém mrazáku ještě nikdy nespal! My

Na campu pod skálou nad Kamenicí.

spali v pohodě. Ráno jsme dali vynikající polívku, pokecali jsme s novými hospodskými a odjeli na ranč, kde nás čekal slibovaný oběd. Holky nás přivítaly velmi vřele a ten oběd byl fakt luxusní. Dali jsme pak kávu a hurá každý domů, tentokrát jen na týden, protože se sejdem hned v sobotu na

Milešovce. Ahoj **Cipajs**.

Nedělní společný oběd na KOLOPEACHU.

Ranč v zimním hávu.

Historické fotografie Nové Hutě z konce předminulého a začátku minulého století, kdy byla i vypálena a postavena znova. Škoda, že zde už není HOSPODA, bývalo tu krásně.

LÁSKA TULÁKA.

Když klesá večerní chlad
do hustých stromů řad,
vy víte moje paní,
že kdesi teskní tulák mladý.

Smutnou píseň šumí bor
na úpatí černých hor,
to mého srdce naříkání,
když slunko v purpurovém
ohni
na západ se sklání.

Kolem pouze lesy,
voní vřes i mech,
velká voda přijde
v několika dnech.

A já sám a smuten tady,
je pozdě přijít moje paní,
slyšte, jezerní vlny
již bláznivě o břeh se tříští,
větrů dech a meluzína,
chladnou nocí sviští.

Jezero se vzteká, urvalo hráz,
divé vody s jekotem se řítí
do údolí zas,
ďas vem vodu klatou,
zničila kus lesa
i s tou naší chatou.

Smutno nyní všady
s bohem buďte, krásná paní,
odcházím na silnice bílé,
kde vzpomínati budu
na lásky naší chvíle.

Z cancáku Špacíra z 20. - 30. let

Na začátku roku by oslavil svoje 70. narozeniny vynikající zpěvák a nekorunovaný král české country muziky **MICHAL TUČNÝ**, který bohužel už dávno hraje a zpívá na „druhém břehu řeky!“ Jeho písničky jsou nezapomenutelné a většina z nich dnes už zlidovělé....

*Já budu žít na věky na druhém břehu
řeky, kterému z nouze říkám čas.*

*A nemusím se sázet, že tu budu scházet,
až řekneš: s tebou to šlo snáz...*

VÝSTUP NA MILEŠOVKU

Druhý lednový víkend se tradičně uskutečnil trampský výstup na nejvyšší horu Českého středohoří a

největřejší horu Česka Milešovku /836,5 m.n.m/. Přesně nevím, kolikrát jsme na hoře byli, Ďábel prohlásil, že on 40x!

Sraz jsme měli u Dědka a Babči v Píšťanech, kde jsme vypili každý kávu a

na posezení snědli dort od Aničky. Odtud jsme pak společně vyrazili autem Guglíků

do Bílky pod Milešovku. Po menších úpravách jsme vyrazili přes veliké množství sněhu nahoru. Počasí, i když větrné docela šlo a pochod v suchém sněhu taky. Na horu jsme vylezli vcelku v pohodě. Milešovka je prej místo s nejdrsnějším podnebím v Čechách a bezvětří je tu snad jen osm dní. Taky to nahoře pěkně foukalo. Slezli jsme se k „našemu“ tradičnímu stolu a uvařili kávu. Jinak jsme potkali plno kamarádů a osad,

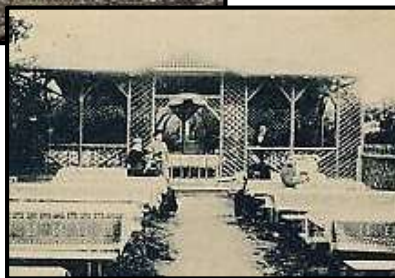
rozdali péfky a dozvěděli se plno drbů, prostě klasika. Sestup byl docela rychlý a hned pak jsme odjeli ke Guglíkům do Teplic na oběd, který připravila Iva a hlavně si trochu oddáchnout.

Večerní slezina byla tentokrát ve Rtyni. Neskutečně zakouřený sál praskal ve švech. Měli jsme štěstí, že jsme potkali Voka a nacpali jsme se mu ke stolu. Časem jsme pak získali stůl celý pro sebe. Nepřijela kapela, a tak se do muziky dalo plno kamarádů, páč trampských muzikantů je všude dost. Dokonce jsme i tancovali. *Ahoj Cipajs.*

Při každém našem výstupu na Míšešovku chodíme v Bílce okolo ruiny hospody, která kdysi velmi prosperovala. Hrozná škoda, že tuto stavbu už asi dnes nikdo nezachrání!

DRBY Z BŘEZOVÝCH PLACEK

Trampské osady z Hradčan, Mimoně, Roudnice a další kamarádi společně oslavili Silvestra tradičně na skautské chatě v Hradčanech. Po celou dobu hrály SEBRANKY. Krásné a důstojné zakončení starého roku v dobré partě kamarádů.

Tradiční předsilvestrovský výstup skautů a trampů na Ralsko.

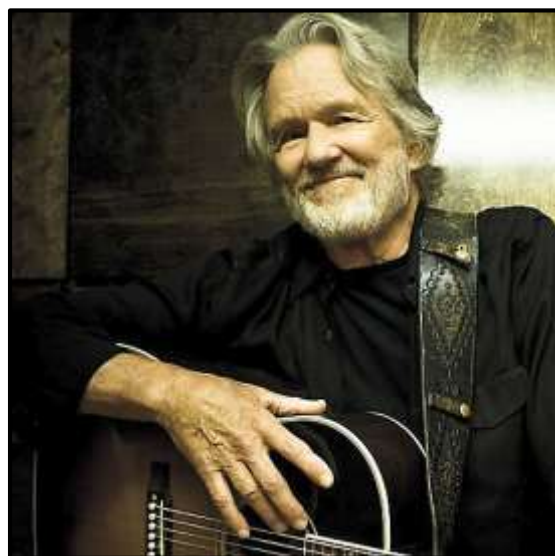

Proběhla další COUNTRY MARINGOTKA.

KRIS KRISTOFFERSSON NA ZÁMKU SYCHROV

V sobotu 1. července 2017 se v areálu zámecké zahrady na Sychrově uskuteční koncert žijící legendy americké country music Krise Kristoffersona. I kdyby vám country neříkalo téměř nic, čtyři jména by si měl zapamatovat každý: Willie Nelson, Waylon Jennings, Johnny Cash a Kris Kristofferson. Tahle čtveřice, která několikrát vystupovala i společně, patří mezi absolutní legendy svého žánru. Dva z nich už si naživo bohužel neposlechnete, vynechat koncert Krise Kristoffersona by byla velká chyba!

**24. ČESKOSLOVENSKÝ
potlach se koná ve dnech
25. - 27. 8. 2017.**

KUKAČKY

Včera jsem se svými kamarádkami vyrazila na večírek. Manželovi jsem řekla, že se vrátím o půlnoci. Ale večírek byl fantastický, hodně se i pilo. Bylo to tak skvělé, že jsem zapomněla na čas. Když jsem se vrátila domů, byly 3 hodiny v noci. Vcházím do bytu jako myška, otvírám dveře a v tom slyším tu zatracenou kukačku v hodinách, jak kuká 3x. Když jsem si uvědomila, že manžel se při tom kukání může probudit, zakukala jsem ještě 9x. Rychle jsem si lehla a usínala s myšlenkou na to, jak jsem inteligentní. Ráno během snídaně se mě manžel zeptal, kdy jsem se vrátila z večírku.

A tak říkám, že přesně o půlnoci, jak jsem slíbila. Nic neříkal a ani nevypadal, že by měl nějaké podezření. Manžel se na mě po chvíli podíval a povídá. "Víš, musíme vyměnit ty naše kukačkové hodiny." Zbledla jsem strachy a ptám se pokorně "Ano

a proč, miláčku?" A on na to "Víš, dneska v noci kukačka zakukala 3x. Potom nevím, jak to udělala - vykřikla Ó Bože! Znovu zakukala 4x, vyzvracela se v předsíni, zakukala ještě 3x a upadla se smíchem na podlahu. Kuknula ještě jednou, šlápla na kočku a převrátila stůl v obýváku. Potom mě poslala do prdele a svalila se vedle mě. Pak zakukala naposledy a začala chrápat!

/převzato z netu/

Mimoňská čtvrteční slezina - ilustr. foto.

CESTY, CAMPY A OSADY JINÝM ÚHLEM POHLEDU

KOSTELNÍ STEZKY V ČESKÉM ŠVÝCARSKU

Jihozápadní část Šluknovského výběžku je trampskému národu velmi dobře známa. Romantická, stále ještě zalesněná, krajina, pískovcové labyrinty a překrásné skály, potemnělé rokly a zařezávající se toky řek Křinice a Kamenice...Oblast od Brtníků, Kyjova, Doubice, Dolní Chřibské,

Rynartic, Studeného, Jetřichovic, ale i Všemil a Srbské Kamenice. Dále pak Vysoká Lípa, Mezní Louka, Mezná a Hřensko. Odtud až na hranice s Německem. Vždycky to byla oblast, která svým zvláštním způsobem přitahovala romantická srdce trampů.

Většinou to však nebývalo bez „problémů“. Nařízení, omezení, kontroly, zátahy.... Vzpomínám na doby, kdy se mi jeden příslušník tehdejší VB chlubil, že přišel na způsob, jak se zbavit trampů. Prý má zjištěno, že když VB a její pomocníci tzv. „vyhmátli“ nějaký převis s trampy, tak ti „čundráci“ nakreslili uhlíkem na převis kříž a ostatní trampstvo tam již nenocovalo. A tento poněkud samolibý, a ne příliš inteligentní příslušník, pokračoval v povídání. Takže jsem se dozvěděla, že „organizované skupiny zákona“ pobíhají po lesích a skalách Jetřichovicka a malují opálenou větví kříže na skály a pod převisy a tím pádem už se tam ani nemusejí plahočit, neboť trampové tam již tábořit nebudou. Nu, byl to vážně jeden z mých nejzajímavějších výslechů. Ode mne se dozvěděli pouze to, jak se jmenuji a

Hledání ztracené cesty v Pavlíninově údolí v r. 1979.

kde pracuji, ale já jsem byla informována o jejich půlročním plánu „boje s trampy“. Dokonce i mapu s vyznačením jednotlivých operací celou dobu nechali viset na nástěnce. A protože na té nástěnce visel i časový harmonogram, byla jsem „dost dobře v obraze“. Samozřejmě jsem ihned, pod slibem mlčenlivosti o zdroji, informovala několik věrných kamarádů.

Tehdy jsem si začala více všimnout křížů a podle nich se „operativně“ měnily trasy. Nejprve těch „malovaných“, ale posléze jsem si uvědomila, že je toho nějak víc, a nejen křížů nýbrž i skalních nik (tesané výklenky ve skalách), míst, které připomínaly oltáře či kapličky (a nejen připomínaly), a také, že byly mnohem staršího data...A tak jsem začala i trochu „pátrat“...Mé dosavadní mínění o „panenské přírodě“ v oblasti, která je od roku 2000 vyhlášena Národním parkem i s nejpřísnějšími zónami, poněkud vzala za své... Archeologické nálezy (i když ne příliš četné) dokazují, že na tomto území sídlili v předkřesťanské době historičtí Keltové, a to jak v období

laténské, tak i halštatské kultury. Žili ve svých lesních srubech, zpevňovali lesní cesty a vyráběli svá železná náčiní a zbraně, keramiku i bronzové ozdoby...

Nu, nás však tentokrát zajímá poněkud mladší doba. 13. října roku 1781 vydává osvícenecký panovník, Josef II., Toleranční patent a pořádně jím

John z Yukonu v Pavlíninově údolí v r. 1979.

„zamíchává“ dosavadními náboženskými zvyklostmi. Nejenže ukončuje pronásledování evangelíků a židů, ale také „optimalizuje“ síť klášterů, kostelů a celých farností římskokatolické církve. V oblasti Českého Švýcarska byly nejstarší farnosti: Česká Kamenice (s filiálním kostelem v Kerharticích a Srbské Kamenici), Chřibská (filiální

kostel v Krásné Lípě), Arnoltice (filiální kostel v Růžové) a Lipová (filiální kostel v Brtníkách). Obyvatelé všech ostatních vsí, osad a samot byli vždy k některé této farnosti „přifařeni“. A tak si představte, jak na pravidelné nedělní bohoslužby, o četných církevních svátcích, dále při svatbách, křtinách a pohřbech (včetně přenosu nebožtíků) lidé putují několik kilometrů lesními cestami, ale také roklemi a častokrát i přes řeku, do svého farního kostela. A to nejen v létě, ale samozřejmě i v zimě. Po cestě se zastavují, odpočívají a zejména nosiči rakví potřebují i místo, kde mohou rakev s nebožtíkem na chvíli odložit. Někde se odlomí kousek skály, jinde se pískovec upraví k sezení anebo se vytyčí trasa, kde se dá projet se sáněmi. Takto putují nejen

Pavlíninovo údolí.

jednotlivci, ale celé generace a to desítky i stovky let. Dozajista při tom využívali i některé zpevněné (a dávno opuštěné) cesty Keltů. Místa odpočinku určitě slouží i jako místo k zamyšlení, mnohá k modlitbě. Cestou se odehrávají i nové příběhy a některá místa tím získala další rozměr. Bylo nutno je nějak označit. A postupně tu máme prosté kříže i Boží muka, výklenky se svatým obrázkem nebo sochou. Některé trasy jsou v zimě neprůchodné, jiné jsou fyzicky tak náročné, že je zvládají jen mladí a zdraví. Najednou vám dojde, proč se jedna cesta do **Pavlinina údolí** jmenuje **Dívčí schody** a druhá **Babská stezka**.

Panovník Josef II. svým výnosem tímto všim „řádně zamíchal“. Zatím co v jiných částech mocnářství se mnohé kostely a kláštery rušily, zde farností přibýlo. Neboť jak pravila litera zákona, farní kostel měl být buď tam, kde

Josef II.

je aspoň 700 farníků, ale též tam, kde cesta do kostela trvá více jak hodinu a vede krajem, který je v zimě neprůchodný anebo se musí překonávat vodní tok. Nu, a tak, i přes počáteční odpor zejména šlechty (protože byla z počátku povinna toto z části financovat), se staví nové kostely a k nim nové cesty a poté i silnice. Mnohé z těch původních zase osíří a částečně zarůstají... Uplynou mnohá léta a krajem jdou dějiny. Skupinky trampů se toulají krajem nádherných skal, kopců a lesů. Seběhnou dolů do rokle k řece Kamenici, několikrát ji přebrodí a o několik kilometrů dál se zase škrábou do příkrého svahu. Možná, že

odpočívají na místech, kde odpočívali i dávní nosiči rakví anebo si povídají či prozpěvují na místech, kde se na svých cestách do kostela bavila (a možná si i prozpěvovala) omladina v 15. - až 18. století.

Ano, dnes je na většině tohoto území Národní park a na mnohá místa je vstup povolen jen přesně určenou cestou a jsou i místa, kam vstup není povolen vůbec. Některé lokality v době „turistické sezóny“ je lepší vynechat úplně, protože přes davy lidí nevidíte přírodu. Jiné však stále stojí za to vidět a vnímat, neboť k nám „mluví“. Jen je potřeba naslouchat.

Dokončení v příštím čísle.

T. S. MÁMA – SEVER

POHÁDKY Z USÁRNY A TELETE

Tak, milé děti, hezky si vlezte do spacáků, pořádně přikrýt celtou a spát. Cože? Pohádku? Tak dobrá. Budu vám tedy dnes vyprávět pohádku o trampských skřítcích... Říkáme jim „Čučkové“. Všichni trampové je znají. Ne, že by je všichni viděli, ale s jejich srandičkami, a někdy až zlomyslností se téměř každý tramp na svých vandrech setkal...

JAK TRAMPOVÉ ZAČALI KRMIT ČUČKY

Žili, byli, kdysi dva kamarádi, trampíci. Říkali si Vejvrťák a Libeček. Oba byli veselá kopa. Kanadskými žertíky na vandrech jen hýřili. Na jednom vandru, bylo to takhle na konci léta, kdy už ranní mlha padá do údolí a večer slyšíš cvrkat cvrčky, se tihle dva šprýmaři snad úplně pomátli. Ostatním kamarádům svázali kanady tkaničkami k sobě a dobře mířeným hodem je zavěsili na okolní smrky. Kamarádkám do bot vymačkali zubní pasty, a aby to nebylo málo, tak na zapnuté spacáky spících kamarádů, v oblasti obličeje, nasypali hromady nakrájené cibule. Když se noc začala pomaloučku „překulovat“ k ránu, potichoučku se oblékli a obuli. Když si zabalili a nahodili bágel na záda, rozsvítili

„tříbuřtové“ baterky, halasně proběhli tábořištěm, hvízdali a křičeli: „*Kontrola občanských průkazů!*“ Potom s posledními stíny noci odběhli na nedaleký vršek, kde se nezřízeně chechtali. No, byl to zmatek. Rozespálí kamarádi o překot rozepínali spacáky, do očí i úst jim padala štiplavá cibule, někdo se začal dusit, jiný slzet. Všichni začali jako o překot vstávat. Mnozí rozsvítili své baterky a hned začali hledat boty. Počalo se rozednívat a zpovzdálí se ozýval hlasitý smích... Ostatní kamarádi se zarazili, každému začalo docházet, že to je zase jen další kanadský žertík té nepolepšitelné dvojice. Mezitím se jedna z kamarádek bosa nazula do kanad. Dotek chodidla se zubní

pastou v ní vyvolal představu přinejmenším chobotnice. Začala ječet....

Když se úplně rozednělo, seděly kamarádky na břehu říčky a vymývaly z bot zubní pastu. Trampové, kamarádi, bosí lezli po stromech a sundávali si boty a všichni společně slibovali Vejvrťákovi a Libečkovi pomstu!

Toho rána se však stalo ještě něco. Když se vyklepávaly spacáky a uklízelo tábořiště, zůstala všude kolem hromada rozkrájené cibule. Vařit se z ní už nedalo a přitom na ranní vaření byla potřeba. Nu, ono při tom zmatku, který ti dva vyvolali, se i leckomu cukr do čaje vysypal, jiný si rozšlápl koření a další nechtěně vyklopil půlku konzervy. Půl bochníku chleba se skutálelo do říčky. Stejně tak flák masa. Jen utěrka z něj se zachytila o větev. Ryby a mravenci se najedli, ale parta kamarádů zůstala hladová.

Nu, veškeré pozůstatky použitelných zásob, které trampíci snesli na jednu malou hromádku, jasně signalizovaly: „Bude hlad. To, co zůstalo, nestačí ani na snídani.“ Nedalo se dělat nic jiného, než změnit plány. Dál se jít nemohlo. Kamarádky měly mokré boty, někteří kamarádi roztrhané košile či kalhoty, jak lezli po stromech, a všichni dohromady hlad. A tak každý dal těch pár peněz, které měl navíc, a dva šťastlivci, kteří měli suché boty a neroztrhané kalhoty, vyrazili na desetikilometrovou cestu do vesnice na nákup. Než se vrátili, tak kamarádky zašily potrhané svršky, něco se muselo i v řece vyprat a již se to sušilo na kožených lanech natažených mezi stromy. Kamarádi, kteří zůstali, nanosili a našťípali dřevo. Všichni se pak vrhli na vaření a hlavně na jedení. Bylo už pozdní odpoledne a všichni byli tak zmoženi, že se před spaním natáhli, aby si trochu zdřímlí. Nad okolní

krajinou se již počaly prodlužovat stíny...

Na kameni vedle uhasínajícího ohniště se usadil malilinkatý, rozcuchaný tvoreček. „Hm“, bručel. „Zase něco jedli! A vonělo to!“ Na vedlejší kámen vyskočil další, tentokrát pořádně fousatý, skřítek. „No, i kafe a pivo měli! A nedali! Já jim příště zase převrátím ešus s vodou a nebudou mít ani čaj!“ Na pařezu opodál vzlykala maličká paní skřítková: „Trošku sladkého kdyby bylo. Drobeček sušenky anebo čokolády...Jéjeje, to bych si tak dala! Já jim do sušenek pošlu mravence a až budou mít čokoládu, tak ji posunu tak, aby si do ní sedli,

když jsou tak hladoví!“ Během chvilky se na paloučku ještě objevili další dva skřítkové. Jeden měl licousy a opasek, za kterým měl sekerku velkou jako špendlík. „To já jim podkopnu kolík u igelitové stříšky, ale počkám si, až bude

pořádně pršet! Já mám tak rád polívku a oni se dělí jen mezi sebou a na nás nemyslí!“ Vtom promluvil skřítek, který vypadal jako nějaký profesor: „Kolegové a kolegyně, Čučkové! Není vyloučeno, že o nás ti trampové vůbec nevědí. Oni nás možná vůbec nevidí. Mě totiž nepřijde, že by byli lakomí či zlí. Někteří jsou sice poněkud škodolibí, nicméně my někdy také. A to, že jim převrhneme ešus, vysypeme cukr anebo se postaráme, aby jim buřt spadl z klacku do ohně, mohou považovat za náhodu.“ „Chachacha“, zasmála se další paní skřítková, úplně mladounká a celá růžová. „Náhoda, jo? Cha chacha. Vždyť náhoda přece neexistuje. Všechno má svůj důvod. To ti trampíci nevědí?“ Znovu se ozval skřítek profesor: „Tak co s tím uděláme, kolegové a kolegyně? Co kdybychom všem vstoupili do snů a tak jednoho či dva probudili? Aby věděli, že jsme. Že existujeme.“ „Souhlasíme!“ První paní skřítková k tomu ještě dodala: „Nu, však když na nás budou myslet, my se jim odvděčíme, že, kolegové a kolegyně. Dáme na ně přes noc trošku pozor, a kdyby se něco nepatřičného dělo, tak je probudíme. A navíc, já i ráda poslouchám jejich písničky, stejně jsem vždy schovaná poblíž. A když ráno budou uklízet a balit se, mohli

by nám ještě poslat nějaký drobeček...“ Skřítek profesor mávl rukou: „Jdeme na to! Každý se dotkněte očních víček jednoho z trampíků a pošlete jim tento sen. A támhle tomu bez košile, co se už klepe ze spaní zimou, a tomu děvčeti, které neječelo, se i na tři vteřiny ukážeme. Jasně?“ A tak se i stalo.

O chvíli později na jednom ze spacáků, seděl vykulený polonahý tramp a na druhém trampka s otevřenou pusou. To se již probouzeli všichni ostatní. Jeden přes druhého začal povídat, co se mu zdálo. Byla už tma, když se znovu rozhořel oheň a všichni se shodli na tom, že měli stejný sen. Pak konečně do diskuse vstoupil i tramp, který si už oblékl usušenou košili, a trampka, které konečně uschly boty a zavřela se jí pusa. „Prostě, trampští skřítkové, Čučkové existují. A musíme jim vždy dát něco ochutnat. Ať spolu dobře

*vycházíme!“ Už ten večer se Čučkům pár drobků hodilo do tmy. Žádný ešus se nepřevrhl a nikdo si nešlápl do kafe. Jen Vejvrťák s Libečkem se od toho večera nestačili divit, kolik se jim děje na vandru nemilých „náhod“. Pořád něco hledali, neustále se jim všechno vylévalo nebo padalo do ohně, celta odlétla, igelit se protrhl... Teprve, když ostatní měli pocit, že už byli dost potrestáni, povyprávěli jim o Čučkách. Od té doby mnozí trampové první anebo poslední „drobek“ hází do tmy se slovy: „*Tu máte, Čučkové! Najezte se a podělte se!*“ Ovšem našťvaný Libeček volával: „*Tu máte, Čučkové! Nažerte se a nepo...te se!*“ Já je ale takhle nikdy nedráždila. Tedy, asi skoro nikdy. A tak ani vy nezapomínejte na Čučky. Není dobré si tramské skřítky rozhněvat. Anebo dělejte, jak myslíte. Já vám svoje řekla.*

Tak a teď už dobrou noc a spát!

T. S. Máma- Sever

ZE STARÝCH KRONIK

KÁROKROS TO POSLEDNÍ MÍLE - 25 - 27. 5. 1979

Konečně jsem se dočkal a mohl jsem vyrazit na svůj první trampský potlach. Z naší bejvalé party KRÍKŮ neměl nikdo zájem jet, a tak jsem s Tonym a kárkou vyrazil, jak se říká na čumendu sám!

Sraz byl tradičně na zastávce v Hradčanech. Autobusem pak hurá do Mimoně, Tony si stačil v přeplněném autobuse během té krátké jízdy zahrát na kytaru! Z Mimoně jsme odjeli vlakem přes Českou Lípu dál až do Rybniště, kde na nás čekala spojka Dany z Poslední Míle a Kantor. Moc jsme se nezdrželi a vyrazili do chatové oblasti, kde měli boudu rodiče šerifa Fredáka

a Danyho. V okolí boudy bylo už veselo, většina kamarádů se věnovala koupání v nedalekém rybníčku, protože bylo ukrutné vedro. Večer se pak hrálo a já pozoroval vyjeveně tu velikou partu trampů, která tu byla. Samozřejmě jsem skoro nikoho neznal!

Ráno po snídani se motalo vše okolo hlavního závodu kár. Dopoledne byly odstartovány první posádky, já táhnul s Kantorem káru s jezdcem Tonym. Hned po startu jsme zjistili, že je kára nějak těžká! Aha, Tony vypadnul z káry a my ho táhli

po štěrkové cestě, která mu pěkně brousila holá záda! To broušení jsme opakovali ještě jednou, no a potřetí jsme už odstartovali v pohodě! Museli jsme ale zvětšit tažné lano. Tony měl nahozenou zajímavou grimasu obličeje od bolesti a každý kamínek, na který jsme najeli, mu tu grimasu měnil. Jinak byl docela statečnej a

vydržel celý závod. Trasa vedla dost náročným terénem, kde jsme plnili různé úkoly. Po hlavním závodě pak proběhla ještě rychlostní zkouška našich vozů, přítomný trampský lid se náramně bavil, Tony míň, záda přeci jenom bolela a přítomné kamarádky mu je ošetřovaly. Docela jsem mu záviděl, ne ty záda, ale ošetřovatelky!

Odpoledne pak proběhly různé soutěže, krmili jsme se krupicovou kaší nebo dělali na pláži bábovičky z písku. No, a pak jsem byl trampským národem pokřtěn a vhozen do rybníčku v oblečení. Bylo to docela příjemné, páč bylo stále velké vedro.

Večer vzplál oheň, to zahájení mě fakt dostalo a já si znova v hlavě otevřel myšlenku založení vlastní osady, protože jsem nechtěl pokračovat v tradici osady mého táty! Té osadní myšlenky jsem se už pak od tohoto potlachu nikdy nezbavil!

Cipajs.

NO. XI MUZICÍROVÁNÍ NA RANČI

SALOON LILLY praskal ve švech množstvím kamarádů, tuhých a tekutých pochutin a muziky, která hrála dlouho do noci, dokonce dorazila i basa a v rukách Mecha nám krásně tvrdila muziku!

Letos poprvé jsme se sešli v plné síle na našem ranči, abychom zahájili jedenácté pokračování našeho muzicírování s názvem „**KDYŽ NÁŠ TÁTA HRÁL**“. /foto a video toh.rajce.net/

Samozřejmě vedle hraní a zpívání došlo i na vzpomínání, protože tahle parta se zná od

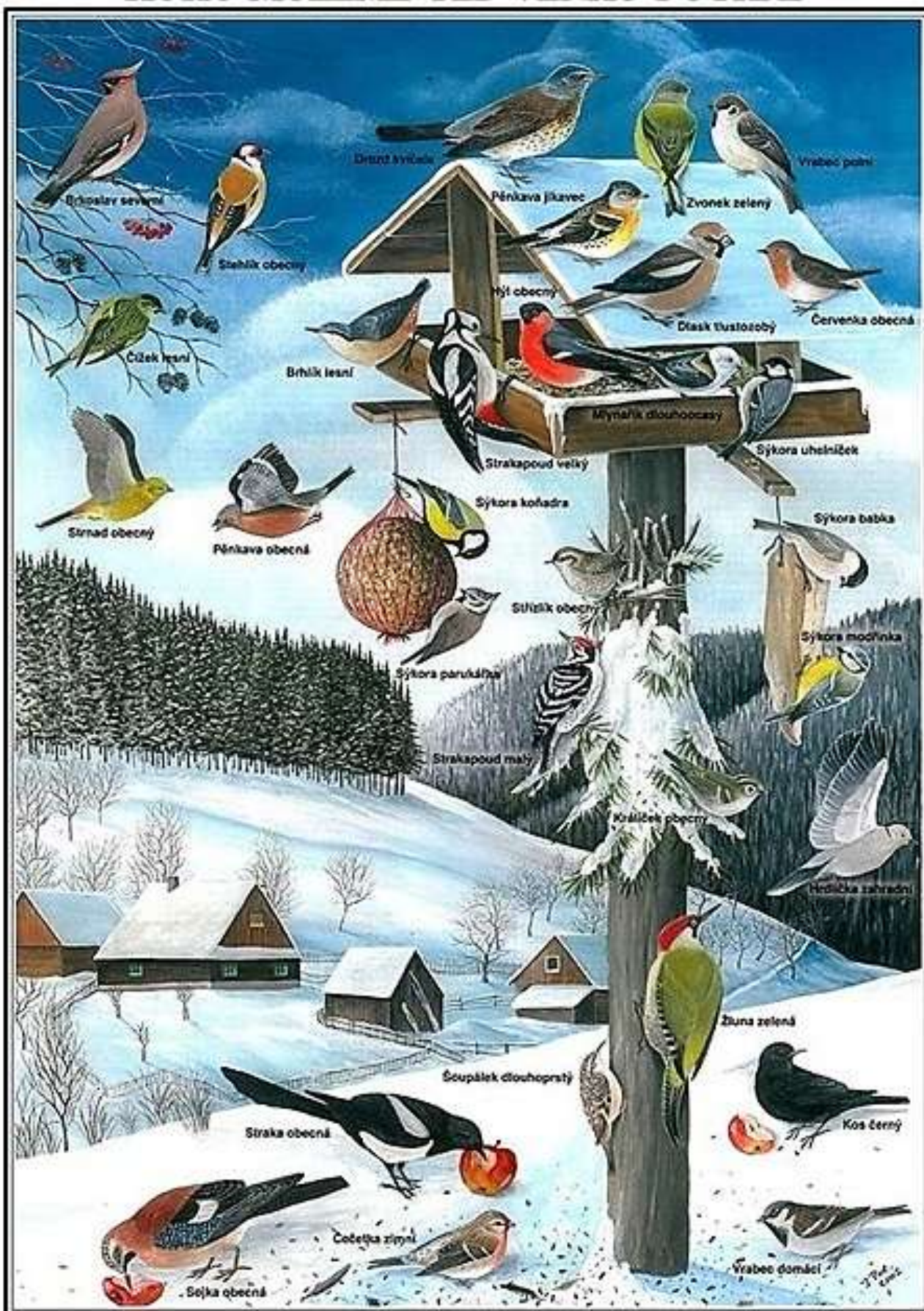

krásných mladých let, a tak je vždy na co vzpomínat. V sobotu jsme se rozdělili na dvě party, jedna odjela do Brtníků na ledopády a druhá courala v Polomených horách na Psím kostelu a pak došla přes Kraví rokli na Generála.

Večer jsme vytuhli celkem brzy, přeci jenom únava z předešlého večera a pochodu ve sněhu nás dohnala! Ahoj.

KOHO MŮŽEME TEĎ VENKU POTKAT

RYCHLÉ ŠÍPY PROTI DLOUHÉMU BIDLU

Po	6.	13.	20.	27.
Út	7.	14.	21.	28.
St	1.	8.	15.	22.
Čt	2.	9.	16.	23.
Pá	3.	10.	17.	24.
So	4.	11.	18.	25.
Ne	5.	12.	19.	26.

BYLY TO DOCELA
NOVÉ HLASATELE...

VZDEJ SE,
PLANTAŽNÍKUI

JE NÁM STRAŠNĚ LÍTO,
ALE DĚLALI JSME, CO
JSME MOHLI

ÚNOR

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979